

[Ulrich.]

tisere. Jeg skal tillade mig at sige, ganske som det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen sagde, at i dette Kapløb vil vi ikke være med. Men jeg vil dog tillade mig at minde det ærede Medlem Hr. Holger Larsen om, at vi fra konservativ Side i de Aar, der er gaaet, har været med til en Lovgivning paa dette Omraade, som jeg mener vi fuldt ud kan være bekendt. Vi har i dette høje Ting været med til at gennemføre en Lovgivning, som efter min Mening staa fuldt ud paa Højde med den Lovgivning, der, selv efter at de her foreslaaede Ændringer er gennemført, vil være gældende. Det er jo dog en Kendsgerning, at den Lovgivning, der blev gennemført i 1922, staaa betydeligt over den her foreslaaede, naar man tager Hensyn til Kronens nuværende og daværende Værdi. Derfor er vi slet ikke saa bange for at gaa ud til vore Vælgere og staa til Regnskab for vore Handlinger paa den sociale Lovgivnings Omraade, og jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Holger Larsen om, at Socialdemokratiets Talemaader ingenlunde afskrækker os.

Holdgaard: Jeg skal ikke opholde mig ved de fremsatte Udtalelser om, hvorvidt man kører eller gaar, eller hvorvidt vi sidder paa Vognen, thi det bestemmer jo hverken det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen eller det ærede Medlem Hr. Ulrich. Jeg foretrækker nu at have den Stilling, jeg har, at være med i Vognen, i Stedet for at have det som ærede Medlemmer, der ikke kan komme op i Vognen. Naar det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen vil paastaa, at jeg har forandret mit Syn paa Sagen siden 1927, er det jo en fuldkommen Misforstaaelse, og hvis han vil gøre sig den Ulejlighed at læse de Lovforslag, der den Gang blev fremsat af mit Parti med mig som Ordfører, vil han kunne se, at der ikke er sket nogen Forandring. Men det ærede Medlem kom med en Bemærkning, som var ganske karakteristisk for hans Standpunkt, idet han sagde, at jeg gjorde gode Miner til slet Spil. Han kalder altsaa det slet Spil at være med til at anbefale et Lovforslag, der vil hjælpe de trængende i vort Samfund og lade Millionærerne betale det. Det er altsaa Venstres Ordførers Standpunkt, og det misunder jeg ham ikke.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at han havde ikke Appetit. Nej, det forstaar jeg, men jeg har det Haab, som jeg sagde, at Appetitten vil komme igen.

Vel er jeg maaske ikke særlig sagkyndig paa Madomraadet, men jeg er dog saa sagkyndig, at jeg ved, at man kan hungre saa længe, at Appetitten gaar væk, men den plejer at komme igen, og det er det jeg haaber at det ærede Medlem Hr. Ulrichs Appetit vil.

Hans Jacob Sørensen: Jeg har altid haft til en vis Grad Respekt for de to Partiers, Socialdemokratiets og de Radikales, Talere, naar de optraadte, enten det nu var ude i Landets Kommuner eller her i Tinget, for deres Evne til at optræde, som om de selv var forurettede eller i hvert Fald talte de forurettedes Sag. Jeg ser meget vel, at der deri kan ligge en vis agitatorisk Styrke, men jeg ser ogsaa, at der deri kan ligge en ret betydelig praktisk saglig Fare. Vi hørte lige nu et Eksempel paa, hvad de Herrer kan præstere paa dette Omraade, i det ærede Medlem Hr. Holdgaards lille Replik. Han talte om vor Vrangvillie og sit Partis Godvillie, og han fik det formet i den smukke Sætning: Vi vil give de gamle mere Aldersrente, og vi vil tage Pengene dertil fra Millionærerne. Det er en Frase, vi har hørt mange Gange i denne Sal og Gang paa Gang paa Møder ude i Landet, men den er bundfalsk. (*Holdgaard:* Det er en Realitet!). Ja, den hører til den Kategori af Realiteter, som faar Folk til at se skævt paa Forholdene og faar dem til at hilde sig i Misfornøjelse og Utilfredshed. Jeg synes, det skal siges ved denne Lejlighed, selv om det maaske ogsaa er en Gentagelse, at de Herrer, naar de vil dele Sol og Vind lige, maa indrømme, at ligesom vi paa en Række Omraader i den forløbne Del af dette Aarhundrede har set mægtige Fremskridt og Forbedringer, saa er der for Lovgivningens Vedkommende, naar alt kommer til alt, intet Lovgivningsomraade, hvor der er sket saa store Fremskridt og Forbedringer, som indenfor det sociale, og jeg er glad ved, at det er saaledes. Jeg ser med den største Beundring paa det, der præsteres af den mindre bemidlede Del af den danske Befolkning i Retning af at styrke og underbygge og drage Nytte af vor sociale Lovgivning; de mægtige Millionbeløb, der herved skaffes til Veje, er for de paagældende den Støtte, de kan ty til, naar de vanskelige Tider kommer. Det er fuldstændig rigtigt, at hele den danske Nation gennem Folkerepræsentationen og dens Vedtagelser har vist Villighed til ved Siden af de Beløb, som